

Mál nr. 213/2019**M og
V v/slysatryggingar ökumanns bifreiðar****Ágreiningur um rétt dánarbús til greiðslu slysatryggingarbóta vegna umferðarslyss 14.6.2017.**

Málskot, dags. 26. júní 2019, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 17. júlí 2019.

Málsatvik.

Í gögnum málsins liggur fyrir að sonur M lést í desember 2017, en hafði hinn 14. júní sama ár slasast í umferðarslysi. Ekki er ágreiningur um bótaskyldu úr slysatryggingu ökumanns bifreiðar sonar M í greint sinn, en ágreiningur er um hvort og þá hvaða bótagreiðslur vegna slyssins af hálfu V geti fallið til móður M. M telur að V hafi verið búð að viðurkenna greiðsluskyldu sína er sonur M féll frá með því að greiða bæði tímabundið atvinnutjón frá slysdegi út október 2017, samtals 796.950 krónur auk þess sem greiddar hafi verið óskilgreint inn á tjónið afborganir að fjárhæð samtals 700.000 krónur í tveimur greiðslum í nóvember og desember sama ár. Í því felist ótvíræð viðurkenning og eigi M því rétt á greiðslu þjáningabóta og bóta fyrir varanlegan miska skv. 2. mgr. 18. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. V telur í fyrsta lagi að skilyrði til framsals á kröfu sonar M séu ekki fyrir hendi skv. 1. mgr. 18. gr. skaðabótalaga þar sem til þess þurfi krafa að hafa verið viðurkennd eða dæmd. Ekki hafi verið um viðurkenningu slíkrar kröfu að ræða af hálfu V og eigi því heldur ekki við regla 2. mgr. 18. gr. skaðabótalaga varðandi skilyrði þess að þjáningabætur og bætur fyrir varanlegan miska erfist. V vísar einnig til dóms Héraðsdóms Reykjavíkur í máli E-901/2018 þar sem félagið telur að reynt hafi á sambærilegt mál.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um að hvaða marki krafa sonar M um greiðslu bóta vegna umferðarslyss hafi erfist til móður hans, en af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að hún sé eini erfingi sonar síns. Ekki verður ráðið af sömu gögnum að krafa um greiðslu bóta hafi verið gerð í nafni dánarbús sonar M. Í 2. mgr. 18. gr. skaðabótalaga segir: „Krafa um bætur fyrir þjáningar eða varanlegan miska erfist hafi hún verið viðurkennd, einkamál verið höfðað til heimtu hennar eða viðurkenningar eða hún hefur verið gerð fyrir dómi í sakamáli.“

Þegar sonur M lést lá ekki endanlega fyrir hverjar tímabundnar eða varanlegar afleiðingar yrðu af því líkamstjóni sem hann hlaut í umferðarslysinu 14. júní 2017. Því hefur ekki verið sérstaklega mótmælt af hálfu V að bætur fyrir tímabundið atvinnutjón hafi verið greiddar frá slysdegi og út október 2017 og síðan tvær óskilgreindar greiðslur eftir það. Við mat á því hvort krafa hafi verið viðurkennd í skilningi 2. mgr. 18. gr. skaðabótalaga verður að líta til þess að forsendur greiðslna fyrir tímabundið atvinnutjón og þjáningarbóta er að slíkar bætur eru greiddar á tímabili tímabundinnar óvinnufærni tjónþola. Viðurkenning V á slíkri kröfu fyrir andlát sonar M felur að mati nefndarinnar að minnsta kosti í sér viðurkenningu á kröfu M til greiðslu þjáningarbóta fyrir sama tímabil. Þegar önnur gögn málsins um afleiðingar líkamstjóns sonar M eru virt verður hins vegar ekki talið ljóst hver frekari krafa sonar M um bætur fyrir þjáningar eða varanlegan miska hafi verið. Verður slík krafa því ekki talin hafi verið viðurkennd í skilningi 2. mgr. 18. gr. skaðabótalaga. Réttur M til bóta einskorðast því við þjáningarbætur frá slysdegi til 31. október 2017.

Niðurstaða.

Krafa sonar M, um greiðslu þjáningarbóta frá 14. júní til 31. október 2017 úr slysatryggingu ökumanns, erfist til M skv. 2. mgr. 18. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993.

Reykjavík, 10. september 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.